

ה"ט 18143/12/18 - פלונית נגד פלוני

בדלתיים סגורות

בבית המשפט לענייני משפחה באשדוד

ה"ט 18143-12-18

בפני כב' השופטת רותם קודלר עיאש

המבקשת

פלונית

באמצעות ב"כ עו"ד גריכטר

המשיב

פלוני

באמצעות ב"כ עו"ד שרז

פסק דין

1. בפני בקשה שהוגשה מכח הוראות החוק למניעת אלימות במשפחה התשנ"א - 1991 (להלן: "החוק") שהגישה המבקשת ביום 9/12/18 כנגד בעלה.
2. יובהר, כי הצדדים מוכרים לבית המשפט, מנהלים מספר הליכים משפטיים ואך לפני כשלושה שבועות התקיים דיון בעניינם בפני מותב זה.
3. הצדדים מתגוררים יחד, להם 3 ילדים משותפים, מהם אחת בגירה שכבר נישאה ואינה מתגוררת עימם.
4. מאז חודש פברואר 2018 מתגוררים הצדדים תחת אותה קורת גג בדירתם המשותפת, כאשר כל אחד מהם ישן בחדר שינה אחר, אין להם תקשורת זה עם זה, עד לאחרונה היתה מחלוקת בעניין עצם סיום

המערכת הזוגית ולצדדים קבוע דיון נוסף בבית הדין הרבני האזורי ליום 1/1/19.

5. המבקשת טוענת כי המשיב נוקט באלימות מילולית כלפיה, מקלל ומאיים, מסית את הילדים הקטנים, נוהג להעלים לה חפצים אישיים וכן מתייחסת לאירוע שארע לפני מס' ימים ביום 8/12/18, במסגרתו טענה כי במוצאי שבת עקב מחלוקת בעניין כניסתו של המשיב לדירה התקרב אליה בצורה מאיימת על מנת להכות אותה, צעק עליה, ילדיהם הקטנים של הצדדים היו מעורבים ואף הבת בת 14 נאלצה בגופה לעמוד בין ההורים, הבת הבכורה הוזעקה למקום יחד עם בעלה ובעלה הזמין משטרה.

המבקשת מציינת בבקשתה כי היתה נסערת ובכתה ובסיום האירוע הגישה תלונה כנגד המשיב במשטרת ישראל.

6. בתצהיר התשובה טען המשיב כי הוא עצמו קורבן של המבקשת, מדובר באשה מניפולטיבית, לטענתו, המנסה בכל דרך לפגוע בו ולהתעמר בו.

המשיב טוען כי מעולם לא פגע באשה, לא הרים עליה יד, לא איים, לא העלים חפצים ולא שבר דבר בבית.

המשיב טוען כי הגשת הבקשה נועדה להשיג יתרונות במסגרת ההליכים המשפטיים.

המשיב טוען כי האירוע במוצאי שבת התרחש בצורה אחרת, כאשר הוא חיפש בגד שנעלם לו, ציין כי "דברים נעלמים בבית" באוזני הילדים ויצא מהדירה.

לאחר שיצא טוען כי נזכר ששכר דבר מה, רצה לחזור בחזרה לדירה, אך הדירה היתה נעולה ואיש לא פתח לו, לטענתו, נקש נקישות יותר חזקות ובנו בן 8 פתח לו את הדלת.

המשיב טוען כי כאשר נכנס לדירה החלה האשה לצעוק בהיסטריה ועל מנת ליצור פרובוקציות צעקה על מנת שהשכנים ישמעו ואף דחפה אותו החוצה.

המשיב טוען כי בתם בת ה- 14 של הצדדים נאלצה למשוך את אמה לסלון בניסיון להרגיע אותה.

המשיב טוען כי ניגש בעצמו לתחנת המשטרה, שוחח עם אחד החוקרים אשר ייעץ לו לא להגיש תלונה וכי בעקבות תלונת המבקשת בעצמה שב וחזר לתחנת המשטרה לצורך תחקור, לאחר מכן הורחק ל- 3 ימים בלבד ועזב את התחנה.

המשיב טוען כי הצדדים לנים בחדרים נפרדים והוא מחפש כל דרך למנוע חיכוך עם האשה, מצרכי המזון שלו

בארון נפרד בחדר השינה שלו.

המשיב טען בתצהיר התשובה שלו כי "הוא לא מצלם את האשה, רק את העוגות שהיא מכינה" וכן מציין בתצהירו כי הוא "מצלם את המקרר הריק בבית, על מנת להראות שהמבקשת אינה רוכשת מזון לילדים והכסף משמש אותה עצמה".

7. בדיון היום התברר כי לצדדים קבוע דיון בבית הדין הרבני בעוד כשבועיים, המשיב אשר עד כה הצהיר כי הוא מבקש לשכנע את אישתו לשוב ולחיות בשלום בית הצהיר כי הוא מבין היום שפניהם לפרידה והוא לא יעכב פרידה זו והוא בעצמו אינו מעוניין להשאר ולחיות עמה.

8. בית המשפט שמע את הצדדים והמליץ להם לגבש הסכמה שתייתר את בירור ההליך ולפיה עד מועד הדיון בבית הדין הרבני לא ישובו להתגורר תחת אותה קורת גג ואולם המשיב עמד על בירור ההליך עד תומו.

9. הצדדים נחקרו בדיון היום ובאי כוחם סיכמו בעל פה.

הכרעה

10. העילות למתן צו הגנה מכח החוק למניעת אלימות במשפחה מנויות בסעיף 3 לחוק.

בכל הכבוד לטענת ב"כ המשיב, צו הגנה לא אמור להינתן רק מקום בו ארע אירוע אלימות קשה ובוצעה פגיעה קשה באזרח או אזרחית.

צו הגנה בעיקרו אמור להינתן מבעוד מועד ועל מנת לנסות ולמנוע פגיעה ממשית.

אמת היא כי אלימות פיזית קשה לא הופעלה לא במקרה זה ולא קודם לכן בעניינם של הצדדים ואולם, על פי הוראות החוק אחת מהעילות למתן צו הגנה הינה כי התנהגות אותו בעל משפחה נותנת בסיס סביר להניח כי הוא מהווה סכנה גופנית ממשית לבן משפחתו (סעיף 3(2) לחוק) ו/או כנגד מי שהתנהג באופן שאינו מאפשר לבן משפחתו ניהול סביר ותקין של חייו (סעיף 3(3) לחוק).

11. בני הזוג שלפני שמעו מפי בית המשפט הן בדיון היום והן בדיון הקודם שהתקיים בהליכים העיקריים שמתקיימים ביניהם, את החשש של בית המשפט כי הם חיים תחת אותה קורת גג ובאווירה של מתח אדיר, כך שלא ניתן לתאר אחרת את חייהם המשותפים אלא כחיים בחבית נפץ.

למרבה הצער החשש שבימ"ש הביע בדיון הקודם התממש ושני הצדדים אינם מצליחים להמשיך ולעצור את הכעס ההדדי, התסכול והאכזבה שהם חשים אחד כלפי האחר, במיוחד הדברים יפים שעה שבמשך חודשים רבים האשה נלחמה על זכותה להיפרד מן הבעל, הבעל במשך חודשים רבים נלחם על זכותו לשכנע את אישתו לשוב ולחיות בשלום בית ולבסוף היה זה האירוע האחרון במוצאי שבת האחרון אשר גרם לשניהם להבין כי חצו קו אדום, גבול שעד היום לא נחצה, גבול שהבהיר גם לבעל כי יש מקום לסיים את החיים המשותפים.

לעניין זה ראה עדותו של המשיב בדיון היום - עמ' 6 לפרוטוקול שורה 4 "אחרי מה שהיה במוצ"ש, אני לא חושב שאני נמצא בכיוון של שלום בית איתה".

יש להבהיר כי גם בחקירה (שורות 5, 6 עמ' 6 לפרוטוקול) הבהיר המשיב כי עד האירוע נשוא הבקשה כיוון לחזרה לשלום בית עם אישתו ולאחר מועד זה הבין שהחיים המשותפים הסתיימו.

12. לאחר ששמעתי את חקירות הצדדים, עינתי בכתבי הטענות, תצהירי הצדדים הגעתי למסקנה שיש להיעתר לבקשת המבקשת ולהרחיק את המשיב מדירת המגורים המשותפת וזאת מהטעמים שיפורטו להלן:

א. מצב הדברים בין הצדדים, עוצמת הקונפליקט הגבוהה חושפת את שני הצדדים לפרובוקציות הדדיות ויש חשש כי מעבר לאירוע המורכב שארע במוצאי שבת, לקראת הדיון בבית הדין הרבני יגבר המתח בין הצדדים.

ב. המתח בין הצדדים נובע, בין היתר, מהתנהלותו המטרידה של המשיב וזאת

כאשר המשיב עצמו מאשר ומצהיר כי הוא מצלם את המקרר בבית ועוגות שאופה המבקשת וזאת על מנת להוכיח טענות כספיות כאלה ואחרות שיש לו כנגד אישתו (ראה עדותו עמ' 7 לפרוטוקול שורות 21-32).

ג. המשיב מאשר בחקירתו שבנוכחות ילדי הצדדים הוא אומר אמירות המיועדות לאוזני אישתו, אך בשל כך שהוא אינו יכול לומר זאת "לאוזניה" כך על פי דבריו, הוא נאלץ לומר זאת בנוכחות הילדים והלכה למעשה, נוכחות הילדים אינה מהווה כל מחסום או גורם מרגיע מבחינתו, דבר שהלכה למעשה חשף את ילדי הצדדים לאירוע אלים במוצאי שבת האחרון (ראה עדותו עמ' 6 לפרוטוקול שורות 27 עד 32).

ד. המשיב מאשר בחקירתו כי כחלק מהתנהלותו המטרידה הוא מחטט בשקיות בגדים של המבקשת וכך למשל במענה לטענה שלה כי הוא מניח שמלות שלה במדפים עליונים של

הארון, הסביר כי הוא מניין בגדים של המבקשת שהיא התכוונה לזרוק והפעיל שיקול דעת מטעמו, סבר כי שמלה מסוימת שנראתה לו חדשה ולא מתאימה לזריקה, צריכה להשאר בארון הבגדים שלה ועל כן הוציא את אותה שמלה משקית הזבל והשיב אותה לארון הבגדים של המבקשת (ראה עדותו עמ' 8 לפרוטוקול שורות 14 עד 19).

ה. אין ולא יכולה להיות מחלוקת והמבקשת עצמה מאשרת בחקירתה כי במועד האירוע במוצאי שבת אכן היא לא טמנה ידה בצלחת, צעקה בהיסטריה וכפי שהגדירה זאת בעצמה עברה התמוטטות עצבים (ראה עדותה עמ' 4 לפרוטוקול שורות 18 עד 31).

ו. המבקשת מתארת מצב כי אגרה ואגרה את כל האירועים שהיא סופגת מהמשיב, כאשר הוא ממלמל כל הזמן בבית, מסית את הילדה, פותח וסוגר את המקרר, מצלם מה קורה במקרר, מצלם עוגות שהיא אופה ובמוצאי שבת זרק קנקני שמן באופן שהשמן נשפך, המפה התלכלכה ולאחר שיצא מן הבית בחר לשוב אליו וברגע זה התמוטטה נפשית.

ז. סבורני כי מהתיאורים של שני הצדדים עולה כי אכן בהתנהלות המשיב, ניכר כי הצליח ליצור אצל המבקשת מערך עצבים רופף, שכן, לא ניתן לצפות מאדם להשלים בשיוויון נפש עם חיים תחת פיקוח תמידי, צילום בתוך ביתו פנימה.

הצדדים אומנם שמרו על סטטוס קוו במשך חודשים רבים, כך שכל אחד מהם חי בחדר השינה שלו ואולם המשיב הפר את הסטטוס קוו, בחר להטריד את המבקשת וכעת בני המשפחה כולם משלמים את המחיר.

ח. ייאמר לזכותם של הצדדים שלא מצאתי שאף אחד מהם שיקר ביחס לאירועים המתרחשים בתוך הבית פנימה, כל אחד מהם מתאר את הדברים בצורה כנה ומפורטת ואולם נקודת המבט והפרשנות של העובדות שונה אצל כל אחד מהם.

סבורני שמצב דברים שבו האם והילדים יושבים בשולחן השבת ובשל ההפרדה המלאכותית האב אינו יושב לאכול עמם אך מסתובב כאריה בכלובו סביב השולחן ומטיח בילדים "בסדר תאכלו אין בעיה תאכלו" (ראו עדות המבקשת עמ' 5 שורות 24 עד 26), יוצר מצב מאוד מתוח בבית, נזק נפשי בל יתואר לילדי הצדדים, ילד צעיר בן 8 שנים ונערה מתבגרת בת 14 שנים שנאלצים להיחשף לסיטואציה מאוד אלימה רגשית, מאוד פוגענית שאין מקום לאפשר אותה עוד.

13. מכל האמור לעיל, אני מוצאת כי יהא זה לטובתה של המבקשת, לטובתו של המשיב וכן לטובתם של ילדיהם הקטינים לחדול את המגורים המשותפים נכון לעת הזו תחת קורת גג אחת, שכן, כבר כעת נחצה קו אדום ונחצו הגבולות שהוגדרו בתוך המשפחה והתנהלותו של המשיב

אינה מאפשרת לו להמשיך ולהתגורר יחד עמם בבית, שכן, בהתנהלותו הוא פוגע בבני המשפחה באופן שאינו מאפשר להם ניהול סביר ותקין של חייהם וכן התנהלותו נותנת בסיס סביר להניח כי הוא מהווה אף סכנה גופנית ממשית, שכן, אין לדעת אם בעליית המדרגה הבאה תופעל אלימות פיזית קשה גם אם זו לא הופעלה עד היום.

14. נקודת הרתיחה הגיעה לידי פיצוץ בדירת הצדדים ביום 8/12/18 וסבורני כי ההיתממות של המשיב לפיה התנהלותו נובעת מ"זכותו הבסיסית" לצלם בביתו מבהירה מעבר לכל ספק סביר כי הוא עלול להמשיך ולשפוך שמן לתוך המדורה הבוערת גם כך, בחייהם של הצדדים ובדירתם המשותפת.

15. אנו חיים בשנת 2018, במדינה חופשית וזכותה של המבקשת לפרטיות ולכבוד מופרים פעם אחר פעם, שעה שהיא נמצאת תחת מעקב וצילומים בביתה שלה על ידי השותף שלה למגורים.

גם אם הסכימה לספוג התנהגות זו עד כה, הרי שנוכח אירועי הימים האחרונים אינה מסוגלת עוד לספוג אותם ויש לאפשר לה חיים במסגרת תקינה ושלווה באופן יחסי.

16. על כן ומכח כל האמור לעיל, אני אוסרת על המשיב להיכנס לדירת מגורי המבקשת ברחוב ולהימצא במרחק של 200 מטר מדירה זו.

כן אני אוסרת על המשיב להתקרב אל המבקשת או להטרידה במישרין או בעקיפין, לרבות באמצעות הטלפון או בכל אמצעי מדיה.

אני אוסרת על המשיב לשאת נשק.

עותק מההחלטה יישלח באמצעות הפקסימיליה:

1. למשטרת ישראל במקום הימצא המשיב.

2. משרד הפנים, פקיד רישוי כלי נשק, ירושלים, מס' פקס: 02-6221510

מס' טלפון: 02-6294721/0.

3. צה"ל, מפקדת קצין משטרה צבאי ראשי, ענף שיטור ומבצעים, תל השומר, מס' פקס: 03-7376020, מס' טלפון: 03-7374026.

מובהר כי אין באמור כדי למנוע קשר בין המשיב למי משלושת ילדיו ומצופה כי באי כח הצדדים יסדירו באופן מיידי קביעת זמני שהות בין האב לילדיו.

כמו כן מצופה כי באי כח הצדדים יסדירו מועד בו יוכל המשיב להגיע לדירת הצדדים וליטול משם בגדים וחפצים אישיים הנחוצים לו למשך תקופת שהותו מחוץ לדירת המגורים.

אני מוצאת לקבוע כי תוקפו של הצו החל מהיום ולמשך 3 חודשים.

בנסיבות העניין ומתוך תקווה כי הצדדים ישכילו לגבש הסכמות כוללות בעניינם, לרבות במסגרת הדיון הקבוע בביה"ד הרבני האזורי באשדוד, לא אחייב בהוצאות ההליך וזאת על אף שסבורני שראוי היה להגיע להסכמות.

המזכירות תשלח פסק הדין לבאי כח הצדדים ותסגור את התיק.

ניתן ביום, ג' טבת תשע"ט, 11 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.